

РЕШЕНИЕ

№ 1043

гр. София, 20.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 25.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **10193** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 124 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на М. П. Б., ЕГН [ЕГН] чрез процесуалния му представител адв. Ф., срещу Заповед № 8121к - 11980/11.10.2022г. на министъра на вътрешните работи, с която е прекратено служебното му правоотношение като държавен служител – началник на сектор „Д.“ към отдел „Д. и архив“ при дирекция „Комуникационни и информационни системи“ – МВР, на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 и чл. 108 Закона за държавния служител /ЗДСл/.

Жалбоподателят излага подробни съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена при допуснато съществено нарушение на административно производствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Твърди се, че жалбоподателят е упражнил правото си на пенсия по специален ред, а именно по реда на чл. 69 от КСО и не са налице условията на чл. 106, ал. 6 от ЗДСл. Излага още, че предизвестие за прекратяване на служебното му правоотношение и обжалваната заповед са връчени в края на работния ден, през който той е полагал труд. Счита, че процесната заповед е издадена въз основа на нищожен акт, какъвто е Заповед № 8121К-11337/21.09.2022 г. на министъра на вътрешните работи, поради липса на компетентност на издателя на заповедта, за упражняване правомощия по заместване, за конкретната дата. Иска се от съда да отмени оспорената заповед. Претендира присъждане на съдебно-деловодни разноски.

Ответникът – министърът на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител юрк. М., изразява становище за неоснователност на жалбата. Излага съображения за правилно прилагане на материалния закон, доколкото служебното правоотношение е възникнало след като държавния служител е придобил и упражнил правото си на пенсия при условията на чл. 69, ал. 1 и ал. 2 от КСО. Подробни съображения в тази насока излага и в депозираните по делото писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител, не взема становище.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 168, ал. 1 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, а се установява и от приетата административна преписка, че служебното правоотношение на жалбоподателя М. П. Б. е възникнало със Заповед № 8121К-5234/21.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, с която е назначен на длъжност началник на сектор „Координация и административно обслужване“ към отдел „Административен“ при дирекция „Комуникационни и информационни системи“ – МВР за неопределено време, считано от датата на встъпване в длъжност. Със Заповед № 8121К-11337/21.09.2022 г. на министъра на вътрешните работи е изменена точка 1 от Заповед № 8121К-512/24.02.2015г. за утвърждаване на щат на дирекция „Комуникационни и информационни системи“ – МВР, като в т. 5 е предвидено съкращение от щата на дирекция „Комуникационни и информационни системи“ – МВР – 25 щатни бройки за държавни служители с висше образование и 15 щатни бройки за лица, работещи по трудово правоотношение и закриването на отдел „Административен“. В т. 13 от същата заповед е предвидено в щата на дирекция „Комуникационни и информационни системи“ – МВР да бъдат включени 28 щатни бройки и да бъде създаден отдел „Д. и архив“.

От Справка за наличието на упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст от 01.10.2022 г. на Териториално поделение (ТП) на НОИ – С. област, е видно, че М. П. Б. получава пенсия за осигурителен стаж и възраст с начална дата 15.08.2015 г. и статусът му е „активен пенсионер“.

С Докладна записка рег. № 5290р-17246 от 11.10.2022г. на директора на дирекция „Комуникации и информационни системи“ – МВР е предложено на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл да се прекрати служебното правоотношение на жалбоподателя.

С предизвестие рег. № 8121р-10753/11.10.2022 г. на министъра на вътрешните работи, връчено на 11.10.2022г., на оспорващия е отправено едномесечно предизвестие за прекратяване на служебното му правоотношение, на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл.

На 11.10.2022г. е издадена оспорваната Заповед № 8121к-11980/11.10.2022 г. от министъра на вътрешните работи, с която е прекратено служебното правоотношение с М. П. Б., с ранг: I младши, на длъжност Началник на сектор „Д.“ към отдел „Д. и архив“ при дирекция „Комуникационни и информационни системи“ – МВР, считано от 11.10.2022 г. Заповедта е издадена на основание чл. чл. 106, ал. 1, т. 6 ЗДСл., и се посочва изплащането на дължимите обезщетения. Същата е редовно връчена лично срещу подпис на държавния служител на 11.10.2022г.

При така установените факти, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано

лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на обжалване административен акт, поради което съдът намира същата за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл.168, ал.1 от АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт не само на посочените от жалбоподателя основания, а на всички основания по чл.146 АПК като преценява дали е издаден от компетентен орган, спазена ли е установената форма, спазени ли са процесуалните и материално правните разпоредби по издаването и съобразен ли е с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган- министъра на вътрешните работи. Съгласно чл. 108, изр. първо от ЗДСл, служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването. В случая заповедта, с която служебното правоотношение на жалбоподателя е прекратено е издадена от министъра на вътрешните работи. Съгласно чл. 33, т. 7 от ЗМВР, министерството на вътрешните работи се ръководи от министър, който управлява човешките ресурси и създава и закрива звена, извън тези, създадени със закона. Според чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР служителите на МВР са държавни служители. В чл. 158 от ЗМВР е предвидено, че министърът на вътрешните работи е орган по назначението на държавните служители в МВР. Следователно, той, в качеството си на орган по назначаване, е компетентен да изменя и прекратява служебните правоотношения на държавните служители. Не са налице предпоставки за отмяна на оспорената заповед, поради нищожност на същия, с оглед твърденията на жалбоподателя, че се основава на друг нищожен акт, а именно: Заповед № 8121н-11337/21.09.2022г., доколкото от съдържанието на оспорената заповед и данните по административната преписка, се установява, че основанието за прекратяване на служебното правоотношение в процесния случай, не е промяна в щата и съкращаване, а чл. 106, ал.1, т.6 и чл.108 от ЗДСл, при прекратяване на служебното правоотношение, когато назначеният служител е придобил и упражнил право на пенсия. Настоящият съдебен състав намира, че валидността на Заповед № 8121н-11337/21.09.2022г., би имала значение, ако служебното правоотношение на оспорваният е било прекратено на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл – при съкращаване на длъжността. Но и при този случай, за да може да се релевира оплаквания за нищожност на процесната заповед на това основание, е задължително провеждането на производство за проверка на валидността и законосъобразността на акта, с който е утвърден новия щат на дирекцията, какъвто не е предмета на настоящото производство, още повече при ирелевантността и като правно основание за прекратяване на служебното правоотношение.

Заповедта отговаря на посочените в чл.108 от ЗДСл особени изисквания за форма и съдържание на акта за прекратяване на служебното правоотношение – подписана е от органа по назначаването и съдържа правното основание за прекратяване на служебното правоотношение, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба. Правилото на чл. 108, ал. 1 ЗДСл дерогира общата разпоредба на чл. 59 АПК относно реквизитите на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение.

Не се констатираха и допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Неспазването на срока на предизвестие е компенсирано със заплащане на дължимото се по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл обезщетение. Неотносими към правния спор са и доводите, изложени в жалбата за връчването на предизвестие и заповедта за прекратяване на служебното правоотношение в края на работния ден.

Съществува законова регламентация за съдържанието им, но не и за връчването им в определен часови диапазон от работния ден.

С оглед наведените в жалбата доводи, спорът е правен и се свежда до това – налице ли са предпоставките за прилагане на нормата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл, с оглед факта, че оспорващият е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на чл. 69 от КСО.

Разпоредбата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл., послужила като правно основание за прекратяване на служебното правоотношение, предвижда, че органът по назначаване може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие, когато служебното правоотношение е възникнало след като назначеният държавен служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, включително когато е упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а от КСО.

Следователно, предпоставка за прилагане на нормата на чл. 106, ал.1, т. 6 от ЗДСл, е възникнало и упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, което обхваща и частния случай на пенсиониране по чл. 69 от КСО. Това е така, тъй като нормата е привилегироваща за визираните в същата лица, като държи сметка за спецификата на работата им, с оглед което им дава право на пенсиониране за осигурителен стаж и възраст, само на основание установяване на отработено време на посочените длъжности. Тя предписва облекчен ред и условия за адресатите си, които получават по този ред право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, без да се изисква навършването на посочената възраст по чл. 68 от КСО. Този извод следва и от систематичното място на нормата на чл. 69 от КСО в раздел „Пенсии за осигурителен стаж и възраст“. Нормата на чл. 69, ал. 2 от КСО не регламентира различен вид пенсия от пенсията за осигурителен стаж и възраст по чл. 68 от КСО, а само установява привилегирован състав за нейното придобиване по отношение на определени категории лимитивно изброени служители. Ето защо, в хипотезата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл на придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се включва и придобитото право на пенсия в условията на чл. 69 от КСО.

В настоящия случай не е спорно и се установява от писмените доказателства, че възникналото право на пенсия е упражнено с начална дата 15.08.2015г. Със Заповед № 8121К-5234 от 21.12.2016г. на министъра на вътрешните работи Р. Б., жалбоподателят е назначен на длъжност Началник на сектор „Координация и административно обслужване“ към отдел „Административен“ на дирекция „Комуникационни и информационни системи“ – МВР, считано от датата на встъпване в длъжност. Не е спорно, че заповедта е влязла в сила и са породила правни последици между страните по делото.

Служебното му правоотношение е прекратено със Заповед № 8121К-11980/11.10.2022г. на министъра на вътрешните работи И. Д. считано от 11.10.2022 г. Фактическият състав на нормата, послужила като правно основание за прекратяване на служебното правоотношение на оспорващия, изисква придобиването на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст и упражняване на това право да са налични едновременно преди възникване на служебното правоотношение. В настоящия случай жалбоподателят получава лична пенсия за осигурителен стаж и възраст с начална дата 15.08.2015г.

Следователно, процесното прекратено служебно правоотношение е възникнало след като служителят е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и

възраст. По това правоотношение жалбоподателят, видно от представената преписка, е упражнявал в пълен обем своите права, както и е престираал труд. Ирелевантна е възрастта на държавния служител към момента на оспореното прекратяване на служебното правоотношение, в това число и дали е достигната възрастта за пенсиониране по общия ред по чл. 68 от КСО.

В този смисъл е и трайната и непротиворечива съдебна практика на ВАС по сходни казуси - например решение по адм. дело № 1315/2019 г., решение по адм. дело № 2769/18 г. петчленен състав и др.

Предвид така установеното съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 106, ал. 1, т. 6 ЗДСл – служебното правоотношение, което е прекратено с процесната заповед, е възникнало след като жалбоподателят е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Оспорената заповед е съобразена и с целта на закона, която дава възможност на органа по назначаването едностранно с предизвестие да прекрати служебното правоотношение. Изцяло на органа е преценката дали да се възползва от възможността за едностранно прекратяване на служебното правоотношение при наличието на условията за това. В тази връзка са ирелевантни обстоятелствата за начина на справяне с работата на жалбоподателя и дългогодишния му стаж в Министерството на вътрешните работи.

По изложените съображения съдът намира, че оспорената заповед е законосъобразна, поради което и жалбата като недоказана и неоснователна следва да се отхвърли.

Разноски от ответника не се претендират, поради което и не се присъждат.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 63 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. П. Б., ЕГН [ЕГН] срещу Заповед № 8121К - 11980/11.10.2022г. на министъра на вътрешните работи, като неоснователна.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението на страните пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: